

Els espais culturals que venen: de l'equipament al sistema creatiu

Publicat per [Interacció](#) [1] el 24/11/2020 - 16:22 | Última modificació: 26/06/2026 - 10:29

Havent llegit aquests dos textos, permeten entendre un nou desplaçament obert. D'una banda, Danilo Santos da Miranda defensa que el centre cultural del segle XXI ha de deixar de ser un simple contenidor d'activitats per convertir-se en un espai de llibertat, convivència i experimentació creativa. De l'altra, Fabrice Lextrait observa l'aparició de nous territoris de l'art que emergeixen fora dels equipaments convencionals i que transformen fàbriques abandonades, espais industrials o edificis en desús en laboratoris culturals. Tot i provenir de contextos diferents, els dos autors comparteixen una mateixa intuïció: la cultura ja no es pot pensar exclusivament des de les institucions tradicionals ni des de la lògica de l'oferta cultural.

Per a Danilo Santos da Miranda, el centre cultural contemporani ha de ser un espai capaç d'articular consum cultural, formació, participació i creació. La seva funció no és únicament programar activitats, sinó generar condicions perquè les persones desenvolupin les seves capacitats creatives i exerceixin la seva llibertat cultural. La cultura apareix com una experiència integral que connecta coneixement, sensibilitat, convivència i ciutadania. En aquest marc, el públic deixa de ser un receptor passiu per esdevenir un agent actiu dels processos culturals.

Fabrice Lextrait observa aquest mateix moviment des d'una altra perspectiva. El seu text descriu l'emergència d'espais híbrids impulsats sovint per artistes i col·lectius independents que ocupen antigues infraestructures industrials o edificis abandonats. Aquests llocs no funcionen segons les lògiques tradicionals dels teatres, museus o centres d'art. Combinen creació, producció, residència, formació, vida comunitària i experimentació social. Més que equipaments especialitzats, esdevenen sistemes oberts on les fronteres entre disciplines, usos i públics es difuminen.

?Els nous espais culturals tendeixen a barrejar creació, convivència, formació i experimentació, superant la separació tradicional entre equipament i comunitat.

pLa relació entre els dos textos resulta especialment interessant perquè activa debats que avui són centrals. Miranda posa l'accent en la transformació de la missió dels centres culturals. Lextrait mostra que aquesta transformació ja s'està produint en espais que sovint neixen als marges de les polítiques culturals convencionals. Tots dos qüestionen una visió de la cultura basada exclusivament en la programació i el consum. El que emergeix és una cultura concebuda com a procés, relació i capacitat col·lectiva.

Llegits des del món local, aquests articles plantegen una pregunta que continua vigent:: els equipaments culturals existeixen principalment per programar activitats o per generar les condicions que permeten la creativitat, la participació i la vida cultural compartida? Bona part dels debats actuals sobre mediació, participació, governança cultural o laboratoris ciutadans poden interpretar-se com una prolongació d'aquesta qüestió. (n. de l'e., 2026)

Referències

Lextrait, F. (2019). *Nuevos territorios del arte*. CCK Revista, 7, 66–71.

Santos da Miranda, D. (2019). *El centro cultural del siglo XXI: consumo cultural, libertad y creatividad*. CCK Revista, 7, 73–81.

[Text complet \(pdf\)](#) [2]

Categories: Publicacions acadèmiques

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: arts i creació

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: innovació cultural

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2020/espais-culturals>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/cck-revista.-num.-7-abril-junio-2019.-fundacion-kreanta.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/8421>